

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง กับความเข้าใจที่แท้จริง
สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

Autonomous English Learning and Real Understanding for
English Language Instruction in Thailand

เอษณ ยามาลี¹ นันทา เดชธรรมฤทธิ์² และ อิสยาภรณ์ พิทยาภรณ์³

¹ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, easonym1@gmail.com

² สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, nuntadetthammarit@gmail.com

³ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, toi4100@yahoo.com

บทคัดย่อ

ทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง นับว่ามีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียน และนักศึกษาของไทย เพราะนอกจากจะช่วยให้สามารถทำความเข้าใจในด้านภาษาได้อย่างแท้จริงแล้ว ยังสร้างวัฒนธรรมของการเรียนรู้ใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นกับประเทศไทยอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่มีการแข่งขันที่รุนแรงมากขึ้น การเปิดประเทศเสรีทางการค้า ภาษานับเป็นหัวใจสำคัญต่อการสื่อสารกับประเทศต่างๆ เช่นเดียวกับการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทยที่กำลังก้าวไปสู่ยุค 4.0 ในปัจจุบัน บทความนี้ผู้เขียนนำเสนอข้อมูลสำคัญใน 7 ประเด็นด้วยกัน คือ 1) ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดการศึกษาเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง 2) แนวคิดด้านการศึกษาดูด้วยตนเองของผู้เรียนกับการเรียนรู้ภาษา 3) ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง 4) สถานการณ์และการนำแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาดูด้วยตนเองมาประยุกต์ใช้ทั้งในไทยและต่างประเทศ 5) การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศกับความสอดคล้องในแนวความคิดการศึกษาด้วยตนเอง 6) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง และ 7) เทคโนโลยีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับแนวความคิดการศึกษาด้วยตนเองของผู้เรียน ซึ่งคาดหวังว่าจะเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาระบบการศึกษาของไทย หรือเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดในการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาไทยในอนาคตต่อไป

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง, การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ABSTRACT

The skill of English autonomous learning is important for talent development in English of Thai students. It not only helps them with real understanding, but it also creates culture of new learning to happen in Thailand especially, in the era that the competition is more intense. Embracing our country in trade, language is a heart for communication with other countries like potential development of Thailand which is stepping to 4.0 era. This article, the writers present important information in 7 issues. They are 1) the theory which is the base of English autonomous learning concept 2) the concept of the learners with language learning 3) the importance of self-study 4) the situation and leading the concept about self-study to apply using both in Thailand and other countries 5)

teaching English as a foreign language with concordance in self-study concept 6) change of behavior in autonomous English learning and 7) technology in learning and teaching English with the concept of autonomous learning of the learners, which expect to be the process for development Thai education system or will be a part of the concept in potential development of Thai education in the future.

Keywords: English Autonomous Learning, Learning and Teaching English in Thailand

บทนำ

การปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ในการสอนภาษาอังกฤษจากอดีตที่เน้นรูปแบบการสอนแบบ Teacher Centered หรือครูเป็นศูนย์กลาง ให้กลายเป็นแบบเน้นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นหลัก (Student Centered) ผู้สอนหรือครูเริ่มให้ความสำคัญและให้ความสำคัญในรูปแบบกลยุทธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปของผู้เรียน โดยการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ได้มีอิสระในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองให้ก้าวไปสู่ระดับแนวหน้า เนื่องจากการกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและกลายเป็นผู้เรียนที่มีอิสระทางด้านความคิด ซึ่งข้อกำหนดทั้งสองข้อนี้เป็นข้อกำหนดที่สำคัญในการศึกษาของมหาวิทยาลัย (Tirkef, 2011)

นอกจากนี้ครูต้องพยายามส่งเสริมและยกระดับเทคนิคการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระสำหรับผู้เรียนภาษาที่ขาดความพร้อม ในการพึ่งพาตนเองมากขึ้นและพัฒนาความสามารถทางภาษาแทนการพึ่งพาครู การเป็นอิสระในการเรียนรู้ด้านภาษาถือเป็นหัวใจสำคัญที่น่าสนใจ เนื่องจากในปัจจุบันเทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว บางอย่างนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา เพราะเทคโนโลยีในปัจจุบันมีเครื่องมือมากมายที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะได้มีส่วนร่วม ในการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์หรือบางส่วน ที่ไม่อาจจะอยู่ที่ไหนผู้เรียนก็สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองที่บ้านผ่านทางคอมพิวเตอร์ได้ (Kurtz, 2012) สามารถอนุมานได้ว่าผู้เรียนควรได้รับอิสรภาพในการเรียนรู้เอง เช่น Littlemore (2001) ได้กล่าวว่า เทคโนโลยีใหม่ (ได้แก่ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต มัลติมีเดีย เป็นต้น) และเทคโนโลยีที่ไม่ใหม่ (ได้แก่ ห้องแล็บภาษาและวิดีโอ) เครื่องมือเหล่านี้สามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเป็นอิสระให้กับผู้เรียนได้

แนวคิดเรื่องการพัฒนาอิสรภาพของผู้เรียนในกระบวนการทัศน์ที่เปลี่ยนไปของการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 มีความสำคัญอย่างมาก หรือนับว่าเป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาการเรียนรู้ทั้งหมด (Little, 1999, 2001) ในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยที่ดำเนินการวิจัย โดยการใช้เครื่องมือที่ทันสมัยทางด้านเทคโนโลยีหลายประเภท เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ห้องทดลองภาษา เป็นต้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพิ่มแรงจูงใจของนักเรียนนอกเหนือจากตำราเรียน เครื่องมือการสอนแบบดิจิทัล Classware (สื่อที่มาพร้อมกับหนังสือเรียน) ได้ถูกนำมาใช้ในรูปแบบของไฟล์เสียงและวิดีโอ สิ่งเหล่านี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนตนเองอย่างไรก็ตาม ผู้เรียนดูเหมือนจะไม่ได้ใช้ประโยชน์จากข้อดีเหล่านี้ ในช่วงแล็บภาษา (การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา) เช่น แทนที่จะหาคำตอบหรือทำแบบฝึกหัดออนไลน์ตามที่ครูต้องการ แต่มักเข้าถึงเว็บไซต์โปรดของพวกเขาแทน เช่น Facebook, หน้าเกมหรือ YouTube ในมุมมองของครูผู้สอนนั้น มักเน้นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนมากกว่าการส่งเสริมความเป็นอิสระในการเรียนรู้ สถานการณ์ดังกล่าวมักจะพบได้ในมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน (Ho & Crookall,

1995 ; Balçikanlı, 2010 ; Sanprasert, 2010) ซึ่งผู้นำเสนอบทความต้องการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับความเข้าใจที่แท้จริงสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ตามรายละเอียด ดังนี้

1. ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดการศึกษาเรียนรู้ภาษาแบบพึ่งพาตนเอง
2. แนวคิดด้านการศึกษาตนเองของผู้เรียนกับการเรียนรู้ภาษา
3. ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง
4. สถานการณ์และการนำแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาด้วยตนเองมาประยุกต์ใช้ทั้งในไทยและต่างประเทศ
5. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศกับความสอดคล้องในแนวความคิดการศึกษาด้วยตนเอง
6. การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง
7. เทคโนโลยีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับแนวความคิดการศึกษาด้วยตนเองของผู้เรียน

ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดการศึกษาเรียนรู้ภาษาแบบพึ่งพาตนเอง

การเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ผู้สอนจะต้องมีการวิเคราะห์ผู้เรียน เนื้อหา และวางแผนในการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยผู้เรียนที่มีความเชื่อแตกต่างกันย่อมทำให้เกิดแนวคิดและวิธีการในการเรียนรู้และรับรู้ที่ต่างกัน ซึ่งการสอนนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ ความหมายของความเป็นศาสตร์ คือ การสอนที่มีกระบวนการมีขั้นตอนที่ชัดเจนและเป็นระบบ สำหรับศิลปะ คือ การเรียนการสอนที่ผู้สอนควรคำนึงถึงอารมณ์ ความเหมาะสมของสถานการณ์ และคำนึงถึงความรู้สึกลึกของผู้เรียน ซึ่งในบางครั้งก็ไม่สามารถประเมินออกมาได้อย่างเป็นระบบ ดังนั้นผู้สอนจึงควรทราบถึงเทคนิคการสอน หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

1. ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connected Theory) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันกลุ่มพฤติกรรมนิยมเป็นผู้นำทฤษฎี หลักการเรียนรู้ ซึ่งกล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) โดยมีหลักเบื้องต้นว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยแสดงในรูปแบบต่าง ๆ จนกว่าจะเป็นที่พอใจและเหมาะสมมากที่สุด หรือที่เรียกกันว่า การลองผิดลองถูก (Trial and Error) (ทิสนา แชมมณี, 2540) กล่าวว่า กฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงประกอบด้วยกฎ 3 ข้อ คือ

- 1.1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) คือ สภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความพร้อมทางร่างกาย หมายถึงความพร้อมทางด้านวุฒิภาวะและอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ด้านจิตใจ หมายถึงความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ หากผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในย่อมนำไปสู่การเรียนรู้ การเกิดความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ใหม่ด้วยตนเอง

- 1.2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) คือ การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร กฎข้อนี้แบ่งออกเป็นกฎย่อย ๆ ได้ 2 ข้อ คือ 1) กฎแห่งการใช้ (Law of Used) หมายความว่า เมื่อเกิดความเข้าใจหรือการเรียนรู้แล้วมีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้คงทนถาวร และ 2) กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) คือเมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้นั้นไม่คงทนถาวรหรือในที่สุดก็จะลืมจนไม่เรียนรู้อีกเลย

1.3. กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Effect) คือ ผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้ว ถ้าไม่ได้รับผลที่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมไม่อยากเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ ดังนั้นถ้าจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองมั่นคงถาวรต้องให้ผู้เรียนได้รับผลที่พึงพอใจ

2. ทฤษฎีจัดกลุ่มเพื่อเรียนรู้ของกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) เกสตัลท์เป็นนักจิตวิทยาชาวเยอรมันในราวปี ค.ศ. 1912 โดยผู้นำกลุ่มคือ เวิร์ทไฮเมอร์ (Wertheimer) โคห์เลอร์ (Kohler) คอฟฟ์กา (Koffka) และเลวิน (Lewin) โดยทั้งกลุ่มมีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดจากการจัดประสบการณ์ทั้งหลายที่อยู่อย่างกระจัดกระจายให้มารวมกัน โดยหลักการเรียนรู้ของทฤษฎีเกสตัลท์เน้นการเรียนรู้ที่ส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย ซึ่งจะเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้เกิดขึ้นจาก 2 ลักษณะ คือ

2.1. การรับรู้ (Perception) เป็นการแปลความหมายจากการสัมผัสด้วยอวัยวะรับสัมผัสทั้ง 5 ส่วน คือ หู ตา จมูก ลิ้นและผิวหนัง การรับรู้ทางสายตาระยะประมาณร้อยละ 75 ของการรับรู้ทั้งหมด ดังนั้นกลุ่มเกสตัลท์จึงจัดระเบียบการรับรู้โดยการแบ่งเป็นกฎย่อยๆ เรียกว่า กฎแห่งการจัดระเบียบ (The Law of Organization) คือกฎแห่งความชัดเจน (The Law of Cleanness) การเรียนรู้ที่ดีต้องมีความชัดเจนและแน่นอนเพราะผู้เรียนมีประสบการณ์เดิมในสิ่งนั้น

2.2. การเรียนรู้จากการหยั่งเห็น (Insight) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการพิจารณาปัญหาในภาพรวมและการใช้กระบวนการทางความคิดเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับปัญหาที่เผชิญอยู่

ทั้งนี้การนิยามความเป็นอิสระของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษากับมุมมองที่แตกต่างกัน มีนักวิจัยหลายท่านให้คำนิยามเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษาด้วยตนเอง ดังนี้

Holec's (1981, อ้างใน Nunan, 1997) กล่าวว่า ผู้เรียนเป็นอิสระหรือเรียกว่ามี “ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตัวเอง” ได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในคำนิยามที่แพร่หลายมากที่สุด หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (Benson, 2001) ในทางตรงกันข้ามการเรียนรู้ของผู้เรียนหมายถึง “สถานการณ์ที่ผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบต่อการตัดสินใจทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และการปฏิบัติตามคำตัดสินเหล่านั้น” (Dickinson, 1987) นั่นคือความเป็นผู้เรียนที่มีความเข้าใจและมีความรับผิดชอบในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

Macaro (1997) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองไว้ว่า ผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการรับผิดชอบการเรียนรู้ภาษาของตนเองและความสามารถในการรับรู้ถึงคุณค่าของการรับผิดชอบต่อวัตถุประสงค์ เนื้อหา ความก้าวหน้า วิธีการและเทคนิคการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้ยังมีความสามารถในการรับผิดชอบต่อจังหวะและจังหวะการเรียนรู้และการประเมินกระบวนการเรียนรู้

อย่างไรก็ตาม Benson (2001) กล่าวว่า “ความสามารถ” ไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนมีความเป็นตัวของตัวเองในการเรียนรู้ หรือความรับผิดชอบของผู้เรียนในขณะที่เขาอ้างว่าธรรมชาติของอิสรภาพประกอบไปด้วยประเด็นด้านการพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่างชัดเจน 3 ประการ ได้แก่ 1) การจัดการเรียนรู้ 2) กระบวนการทางความรู้ความเข้าใจและ 3) การเรียนรู้ เนื้อหา ทั้งนี้ “ความสามารถในการควบคุมการเรียนรู้ของตัวเอง” ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนเป็นอิสระทางด้านความคิด สามารถควบคุมจัดการเรียนรู้ กระบวนการทางความรู้สร้างความเข้าใจ และเนื้อหากการเรียนรู้ได้ การควบคุมการจัดการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะถือว่าเป็นผู้ที่มีการวางแผนและประเมินการเรียนรู้ด้วยกลยุทธ์การเรียนรู้ การควบคุมกระบวนการทางความรู้ความเข้าใจประกอบด้วยความสนใจหรือความตระหนัก การสะท้อนและความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจด้านปัญญา

เนื้อหาการเรียนรู้อ้างอิงถึงสถานการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีสิทธิ์ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ ส่วนมากมักถูกรวมอยู่ในคำนิยามของความเป็นอิสระในการเรียนรู้ เนื่องจากเบนสัน (Benson 2001) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนไม่สามารถเป็นอิสระได้เต็มที่ เว้นเสียแต่ว่าจะสามารถเจรจาสิทธิในการตัดสินใจและรับผิดชอบในการเรียนรู้ได้ ในระยะสั้น ผู้เรียนที่เป็นอิสระจะได้รับการระบุว่า เป็นผู้ที่มีความสามารถในการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถที่จะรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและสามารถควบคุมเนื้อหาการเรียนรู้อ้างอิงได้

แนวคิดด้านการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียนกับการเรียนรู้ภาษา

การศึกษาค้นคว้าของผู้เรียน เป็นลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่เรียนรู้ด้วยตนเอง (Self – Directed Learning) โนลล์ (Knowles, 1975: อ้างถึงในสุวิวัฒน์ วัฒนวงศ์, 2548 หน้า 89) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้านการนำตนเอง ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทเพียงเป็นผู้สนับสนุนการเรียน ให้บริการด้านแหล่งความรู้กับผู้เรียน ในขณะที่ ผู้เรียนจะรับผิดชอบต่อตั้งแต่การเลือกและการวางแผนสิ่งที่ตนเองได้เรียน และได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกแหล่งข้อมูล เลือกการเรียนรู้ เริ่มต้นการเรียนรู้และประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญอย่างมากสำหรับผู้เรียนในยุคปัจจุบัน ซึ่งทักษะที่สำคัญสำหรับสมาชิกในสังคมที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยผู้เรียนเป็นผู้ที่รักการเรียนรู้สามารถพัฒนาความรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม (สมคิด อิศระวัฒน์, 2542 หน้า 2)

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีอิทธิพลอย่างมากต่อการศึกษาในยุคปัจจุบัน โดยแนวคิดพื้นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Different) เป็นการจัดการศึกษาของไทยที่ให้ความสำคัญในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลเอาไว้อย่างชัดเจน โดยเน้นการจัดการศึกษาตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของแต่ละคนเป็นเกณฑ์ เช่น การจัดระบบห้องเรียน โดยใช้อายุเป็นเกณฑ์ ใช้ความสามารถบ้าง นวัตกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อสนองตอบต่อแนวคิดพื้นฐาน เช่น การเรียนแบบไม่แบ่งชั้น (Non-Graded School) แบบเรียนสำเร็จรูป (Programmed Text Book) เครื่องสอน (Teaching Machine) การสอนเป็นหมู่คณะ (Team Teaching) การจัดโรงเรียนในโรงเรียน (School within School) เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer Assisted Instruction)

2. ด้านความพร้อม การเรียนรู้ด้วยตนเองนักเรียนต้องมีความพร้อม เป็นพัฒนาการตามธรรมชาติ แต่ในปัจจุบัน การวิจัยทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่าความพร้อมในการเรียนเป็นสิ่งที่ยากที่จะสร้างขึ้นได้ ถ้าหากสามารถจัดการบทเรียนให้พอเหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียน และการนำนวัตกรรมที่สามารถตอบสนองแนวคิดพื้นฐาน ได้แก่ ศูนย์การเรียนรู้ นวัตกรรมที่สนองแนวความคิดพื้นฐานด้านนี้ เช่น ศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) การปรับปรุงการสอน เป็นต้น

3. การใช้เวลาเพื่อการศึกษา แต่เดิมการจัดเวลาเพื่อการสอนหรือตารางสอนจะจัดโดยอาศัยความสะดวก เช่น ถูกลimitเวลาเป็นชั่วโมงทำกันทุกวิชา ซึ่งบ่อยครั้งที่การเรียนไม่จำกัดอยู่เพียงเฉพาะในโรงเรียนเท่านั้น นวัตกรรมที่สนองต่อแนวความคิดพื้นฐานด้านนี้ควรมีการจัดตารางสอบแบบยืดหยุ่น

4. ประสิทธิภาพในการเรียน เกิดขึ้นจากการขยายตัวทางวิชาการและการเปลี่ยนแปลงของสังคมทำให้นักเรียนต้องเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะด้านภาษาอังกฤษที่ในปัจจุบันมีความสำคัญไม่แพ้กับวิชาอื่น

ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียน โดยที่ ผู้เรียนต้องการอิสระในการเรียนในเรื่องของเวลา และสถานที่ ซึ่งความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองมีดังนี้ Tough (1979, pp. 116 อ้างถึงใน วรนุช ปัญจะวัตร, 2549) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้หรือโครงการที่ผู้เรียนเกี่ยวข้อง (Learning Project) ซึ่งก่อกำเนิดมาจากการวางแผนด้านการเรียนด้วยตนเอง มีการให้ความสำคัญว่ากิจกรรมการเรียนเป็นแรงผลักดันที่ทำให้เกิดความสนใจเกี่ยวกับการเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Knowles (1975 pp 15 – 17 อ้างถึงใน แสงเดือน เจริญฉิม, 2555) ที่ให้ความสำคัญในเรื่องของผู้เรียนที่มีความคิดริเริ่มและเข้าใจมากกว่าและดีกว่ารอการป้อนจากครู

จากความสำคัญดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนหนึ่งซึ่งผู้เรียนสามารถมีอิสระทางความคิดในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง สามารถจัดการความรู้ของตนเองและสามารถประเมินตนเองได้ โดยที่ไม่ต้องมีครูผู้สอนคอยป้อนข้อมูลต่าง ๆ ให้ ซึ่งวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถสนับสนุนให้ผู้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งนี้หากผู้เรียนไม่สามารถรวบรวมองค์ความรู้ที่ตนเองเรียนมาได้ก็อาจทำให้ไม่สามารถเชื่อมต่อกับความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถานการณ์และการนำแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาด้วยตนเองมาประยุกต์ใช้ทั้งในไทยและต่างประเทศ

การเรียนการสอนแนวใหม่ เป็นแนวคิดหรือกระบวนการที่นำมาประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือเป็นการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม เกิดแรงจูงใจ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เป็นกระบวนการทัศน์ใหม่ของการเรียนรู้ แนวคิดแบบใหม่เริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน ด้วยมุมมองที่ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันและต่างก็มีเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นการจัดหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้คำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ครูต้องเป็นเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้เรียน โดยการศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติม คิดนอกกรอบและพัฒนาตนเองให้มากขึ้น ครูในยุคสมัยใหม่ไม่ได้เป็นเพียงแค่ปรับแต่สภาพสถานการณ์ที่เป็นอยู่เท่านั้น แต่จะต้องทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนในระบบโรงเรียน นอกจากครูจะต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการสอนแบบใหม่แล้วครูยังต้องได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ๆ เพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมและเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง, 2555)

ทั้งนี้การนำแนวคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมาประยุกต์ใช้ ครูสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยการลงมือปฏิบัติเพื่อเป็นการเชิญชวนให้ผู้เรียนร่วมมือกับครู ซึ่งครูจะต้องอาศัย โอกาสดังกล่าวในการสังเกตการณ์การทำงาน และร่วมแบ่งปันประสบการณ์ที่ค้นพบด้วยกัน การเรียนรู้ลักษณะนี้ช่วยให้ครูผู้สอนก้าวกระโดดจากทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จเพราะการเรียนการสอนในยุคใหม่ไม่เพียงแต่ครูทำหน้าที่สอนผู้เรียนอย่างเดียว แต่ยังต้องดูแลและสร้างความสัมพันธ์กับพวกเขาด้วย กระบวนการของการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านการแก้ปัญหาเป็นขั้นตอนสำคัญ ครูต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักตั้งคำถามและตรวจสอบคำถามของพวกเขา

แนวคิดสมัยใหม่มองว่า ความคิดของผู้เรียนมีคุณค่า ผู้เรียนจะใช้การพัฒนาความหมายของตนเองแทนการถ่ายโอนความรู้จากครู เน้นการคิดเชิงวิพากษ์มากกว่าข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง กิจกรรมการเรียนรู้ควรมีความหมายที่

นำเสนอใจให้กับผู้เรียน เพื่อให้พวกเขาได้พัฒนาและประยุกต์ใช้ความรู้หรือทักษะเพิ่มเติม นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อวิธีการศึกษา ได้แก่ แนวคิดพื้นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (มนสิข สิริพิสมบูรณ์, 2558)

การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศกับความสอดคล้องในแนวความคิดการศึกษาด้วยตนเอง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั่วโลกทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนการดำเนินชีวิตด้านสังคมทั่วไป นานาประเทศเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและได้เน้นให้มีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศของตนมากขึ้น เช่นเดียวกับประเทศไทยซึ่งให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้กำหนดให้ผู้เรียนไทยต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา (กระทรวงการศึกษาศึกษา, 2544)

สัมพันธ์ พันธุ์พุกฤษ (2553) กล่าวถึงการใช้ภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนไทยยังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจด้านการใช้ภาษา เนื่องจากส่วนมากยังมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ กล่าวคือมีผลคะแนนสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน Ordinary National Educational Test (ONET) ผลการสอบ General Aptitude Test (GAT) และ Professional and Academic Aptitude Test (PAT) อยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยผลคะแนนสอบภาษาอังกฤษย้อนหลัง 3 ปีพบว่ามีความเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 สอดคล้องกับ ชงทอง จันทรางศุ (2552) ที่กล่าวว่า ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มลดลง และอาจส่งผลกระทบต่อนักเรียนเมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอาจเกิดผลกระทบต่อพัฒนาประเทศในอนาคตได้ เนื่องจากคนไทยอาจไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารหรือเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้เท่าทันกับประเทศอื่น

ดังนั้น รัฐบาลจึงวางเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพทางภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนไทยว่าภายในระยะเวลาไม่เกิน 20 ปีนักเรียนไทยต้องเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในแรงงานไทยสามารถแข่งขันตลาดแรงงานในประเทศเพื่อนบ้านได้ (เอนก เพิ่มวงศ์เสนีย์, 2555) นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้ติดตามดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ผลการวิจัยกลับแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนจบหลักสูตรการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาหรือในระดับปริญญาตรีนั้น ยังมีความสามารถทางภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควร จึงทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การทำงานหรือแสวงหาความรู้ได้อย่างเต็มความสามารถ (กรมวิชาการ, 2545)

จากปัญหาดังกล่าวทำให้การเรียนการสอนยุคใหม่ต้องเริ่มปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ วิธีการและแนวคิดให้ทันสมัยและก้าวทันต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนได้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างภาคภูมิใจ ซึ่งการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ ให้อำนาจผู้เรียนและทำความเข้าใจด้วยตนเอง โดยเฉพาะการเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สามารถเรียนรู้ภาษาได้ด้วยตนเอง ครูผู้สอนต้องสร้างความเข้าใจและปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียน ซึ่งทัศนคติด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักวิชาการหลายท่านดังนี้

ทัศนคติเป็นความรู้สึกหรือความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเนื่องมาจากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่ได้รับ ความรู้สึกหรือความคิดนั้น อาจเป็นไปในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย นอกจากนี้ปัจจัย

สาขาจิตวิทยาและการศึกษาโดยเฉพาะสาขาการเรียนรู้อำนาจได้ให้ความหมายคำว่า ทักษะคิดตามมุมมองและบริบทที่ต่างกัน (Alhmalı, 2007)

Montano and Kasprzyk (2008) นิยามทักษะคิดว่าเป็นการกำหนดโดยความเชื่อของแต่ละบุคคลแล้วจึงแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมตามความเชื่อดังกล่าวโดยบุคคลที่มีความเชื่อในเชิงบวกต่อสิ่งหนึ่งจะแสดงพฤติกรรมในทางบวกต่อสิ่งนั้น ซึ่ง Wenden (1991) ได้ขยายคำจำกัดความของทักษะคิดให้กว้างขึ้นประกอบด้วย 3 ส่วนคือ 1) ความเชื่อ ความคิดหรือความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง 2) ความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ 3) พฤติกรรมหรือการกระทำที่แสดงออกต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง องค์ประกอบเหล่านี้สอดคล้องกับ Maststuda (2000) ที่ว่าทักษะคิดมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ 1) องค์ประกอบด้านสติปัญญา ความเชื่อและค่านิยมของผู้เรียน 2) ด้านอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้เรียนต่อภาษานั้นและ 3) ด้านความพยายามซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความตั้งใจในการวางแผนและลงมือปฏิบัติเพื่อเรียนรู้ภาษานั้น

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง

เพื่อเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านภาษาให้กับผู้เรียนไทย แนวคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสำคัญอย่างมากที่ต้องอาศัยพฤติกรรมในการเรียนเพื่อพัฒนาปรับปรุงศักยภาพในการเรียนรู้ของตนเองให้ดีขึ้น ทั้งนี้พฤติกรรมการเรียน (Learning Behaviors) มีความหมายเช่นเดียวกับทักษะการเรียน (Study Skills) เทคนิคการเรียน (Study Techniques) นิสัยในการเรียน (Study Habits) และกลยุทธ์ในการเรียน (Learning Strategies) ซึ่งพฤติกรรมการเรียนภาษาถือว่าเป็นกลยุทธ์หรือเทคนิคที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ ซึ่ง Oxford (1990) และ Rubin (1975) ได้ให้นิยามพฤติกรรมการเรียนภาษาไว้ว่าเป็นเทคนิควิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อขวนขวายหาความรู้ และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับ Eysenck (1979) กล่าวว่าพฤติกรรมการเรียนรู้นั้นเป็นเทคนิคหรือทักษะการเรียนรู้อันผู้เรียนปฏิบัติ สามารถนำมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขได้ เพื่อให้ได้ลักษณะนิสัยการเรียนที่ดี

นอกจากนี้ Crede & Kuncel (2008) และ Gettinger & Seibert (2002) ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมเรียนของผู้เรียนว่านอกจากเทคนิคหรือทักษะการเรียนรู้อันผู้เรียนจะเลือกใช้ตามความเหมาะสมแล้ว ยังรวมถึงเทคนิคการจัดการกับข้อมูลที่ได้รับ โดยการสังเคราะห์หรือประเมินค่าซึ่งข้อมูลเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการบันทึกเพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียน โดยได้แบ่งพฤติกรรมเหล่านั้นเป็น 4 ประการ คือ

1. การกระทำซ้ำจนติดเป็นนิสัย
2. การช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ภาษา
3. การวางแผนการเรียนรู้อัน เช่น การบริหารจัดการเวลา การกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
4. การฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเช่น การจดบันทึก การอ่านและการทดสอบตนเองจากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาก

เทคโนโลยีในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับแนวคิดการศึกษาด้วยตนเองของผู้เรียน

แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยี เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ว่า เทคโนโลยีในปัจจุบันมีความทันสมัยก้าวหน้าไปในลักษณะของรูปแบบที่หลากหลายทั้งด้านวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการใหม่ ๆ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและทักษะการใช้เทคโนโลยีมาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของตนเองและวางแผนจัดการเรียนรู้

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดในการปฏิรูปต้องแตกต่างไปจากการเรียนการสอนแบบเดิม ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด โดยการฝึกการคิดวิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผล การฝึกหาความรู้อย่างสร้างสรรค์เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาตนเองและเพื่อแก้ปัญหาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. การจัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่งความรู้สำหรับการค้นคว้าหาความรู้รอบด้านที่ผู้เรียนสนใจ เช่น สื่อมวลชน เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากรท้องถิ่น ภูมิปัญญาชาวบ้านและหน่วยงานต่าง ๆ ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้พัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างกว้างขวาง

3. การจัดกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร โดยการเรียนรู้ทำกิจกรรมที่ต้องเรียนในห้องเรียน และให้แบ่งเวลาทำกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อเสริมประสบการณ์ทางสังคม

4. การปรับกระบวนการเรียนการสอน และเทคนิคการสอนของครูให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการศึกษาเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบต่อตนเองและชี้แนะให้ผู้เรียนทำการศึกษาค้นคว้าได้คิดและตัดสินใจด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ แต่ครูก็ต้องเป็นต้นแบบด้านคุณธรรมและจริยธรรมด้วย ซึ่งต้องปลูกฝังทั้งในชั่วโมงเรียนและกิจกรรมกาฝึกปฏิบัติ ผลที่เกิดกับผู้เรียน ผลการเรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีสามารถช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ทักษะการใช้เทคโนโลยีในการสร้างความรู้และพัฒนาประสบการณ์ เป็นการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองอย่างบูรณาการ การใช้เทคโนโลยีกับการวิเคราะห์ปัญหาและการทำงานร่วมกันเป็นทีมสามารถพัฒนาคุณค่าทัศนคติและทักษะด้านการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายท่านของประเทศไทยได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่สอดคล้องกับนักศึกษาจากต่างประเทศ ดังนี้

ใจทิพย์ สงขลา (2542) ได้ให้ความหมายการเรียนการสอนบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่า เป็นการผนวกคุณสมบัติไฮเปอร์มีเดียเข้ากับคุณสมบัติของเครือข่ายเวิลด์ไวด์เว็บเพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ในมิติที่ไม่มีขอบเขตจำกัดด้วยระยะทางและที่แตกต่างกันของผู้เรียน (Learning without Boundary)

วิชุดา รัตนเพียร (2542) กล่าวว่า การเรียนการสอนบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นการนำเสนอโปรแกรมบทเรียนบนเว็บเพจ โดยนำเสนอผ่านทางบริการเวิลด์ไวด์เว็บในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับ

กิดานันท์ มลิทอง (2543) ที่ให้ความหมายของการเรียนการสอนบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นการใช้เว็บในการเรียนการสอน โดยอาจใช้เว็บเพื่อนำเสนอบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิติของวิชาทั้งหมดตามหลักสูตร หรือใช้เพียงการเสนอข้อมูลบางอย่างเพื่อประกอบการสอนก็ได้รวมถึงการใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะต่าง ๆ ของการสื่อสารที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต เช่น การการเขียนโต้ตอบกันทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และการพูดคุยสดด้วยข้อความและเสียงมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้สูงสุด

ประเภทของการเรียนการสอนบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (WBI) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะสำคัญดังนี้ (James, 1997)

1. โครงสร้างแบบสัณหา (Eclectic Structures) ลักษณะของโครงสร้างเว็บไซต์ คือ แหล่งข้อมูลที่ใช้ค้นหาอย่างไม่มีกำหนดขนาดรูปแบบ ไม่มีโครงสร้างที่ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเว็บ ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือใน

การสืบค้นหรือเพื่อบางสิ่งที่ต้องการค้นหาตามที่กำหนดหรือ โดยผู้เขียนเว็บไซต์ต้องการ โครงสร้างแบบนี้เป็น โครงสร้างแบบเปิดให้ผู้เรียนได้เข้ามาค้นคว้าในเนื้อหา โดยไม่มีโครงสร้างข้อมูลเฉพาะให้ได้เลือก

2. โครงสร้างแบบสารานุกรม (Encyclopedic Structures) เป็นการควบคุมในการสร้างของเว็บที่สร้างขึ้นมาเอง เป็นโครงสร้างข้อมูลในแบบต้นไม้นั้นในการเข้าสู่ข้อมูลซึ่งเหมือนกับหนังสือที่มีเนื้อหาและมีการจัดเป็นบทเป็นตอน ผู้เรียนหรือผู้ใช้ได้ผ่านเข้าไปหาข้อมูลหรือเครื่องมือที่อยู่ในพื้นที่ของเว็บหรืออยู่ภายในและนอกเว็บไซต์จำนวนมาก มีโครงสร้างลักษณะดังกล่าวนี้โดยเฉพาะในเว็บไซต์ทางการศึกษาที่ไม่ได้กำหนดทางการค้า

3. โครงสร้างแบบการเรียนการสอน (Pedagogic Structures) มีรูปแบบโครงสร้างหลายอย่างในการนำมาสอนตามความต้องการ ในบทบาทของการออกแบบทางการศึกษาสำหรับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนหรือเป็นเครื่องมือมัดติมิเดียที่สะดวกต่อการใช้งาน

ทั้งนี้การเรียนการสอนที่ดำเนินผ่านทางระบบเครือข่ายจะต้องทำให้เกิดขึ้นจริงโดยการดำเนินการเรียนการสอนผ่านทางเว็บตามหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ความพร้อมของเครื่องมือและทักษะการใช้งานเบื้องต้น หากเครื่องมือไม่พร้อมและขาดทักษะทางเทคนิคจำเป็นในการใช้เครื่องมือหรือ โปรแกรมเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความสับสนและผลกระทบทางลบต่อทัศนคติของผู้ใช้จากการศึกษาการนำเทคโนโลยีเครือข่ายมาใช้พบว่ายังไม่มีความพร้อมทางด้านทักษะการใช้ภาษาเขียนและภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นทักษะจำเป็นพื้นฐานประการหนึ่ง (ใจทิพย์ ณ สงขลา, 2542)

2. การสนับสนุนจากฝ่ายบริหารและผู้ใช้เช่นเดียวกับการนำเทคโนโลยีอื่นเข้าสู่องค์กรจำเป็นต้องอาศัยการสนับสนุนอย่างจริงจังจากฝ่ายบริหารทั้งในการสนับสนุนด้านเครื่องมือและนโยบาย การส่งเสริมการใช้เครือข่ายเว็ลด์ไวด์เว็บเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาการกำหนดการใช้เครื่องมือดังกล่าวจึงไม่สามารถเป็นไปได้ ดังนั้นควรมีการประสานงานระหว่าง 2 ฝ่าย คือฝ่ายบริหารและฝ่ายผู้ใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนจากการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive) โดยพึ่งพิงการป้อนจากครูผู้สอนมาเป็นพฤติกรรมเรียนที่สอดคล้องกับการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือเป็นผู้เรียนที่เรียนรู้วิธีการเรียน (Learning how to learn) เป็นผู้เรียนที่กระตือรือร้นและมีทักษะที่สามารถเลือกรับข้อมูล วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีระบบนั้นผู้สอนต้องสร้างวุฒิทางการเรียนให้เกิดกับผู้เรียนก่อน หรือเป็นการเตรียมความพร้อมพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเลือกสรร วิเคราะห์และสังเคราะห์ในการเรียนผ่านทางระบบเครือข่ายดังกล่าว

4. บทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนบนเครือข่ายจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่บทบาทที่เอื้อต่อการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยในเบื้องต้นจะเป็นบทบาทผู้นำเพื่อสนับสนุนกลุ่มและวัฒนธรรมการเรียนรู้นบนเครือข่าย ผู้สอนต้องใช้เวลามากกว่าการเรียนการสอนในชั้นเรียนธรรมดา

5. การสร้างความจำเป็นในการใช้ผู้สอนที่จะนำการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายมาใช้ ควรคำนึงถึงความจำเป็นและผลประโยชน์ที่ต้องการจากกิจกรรมบนเครือข่าย ซึ่งเป็นตัวกำหนดรูปแบบการใช้และเพื่อเสริมการเรียนหรือเป็นการศึกษาทางไกล ผู้สอนต้องสร้างสภาวะให้ผู้ใช้มีความจำเป็นที่ต้องใช้ เช่น การส่งผ่านข้อมูลที่จำเป็นทางการเรียนให้กับผู้ใช้ผ่านทางเครือข่ายหรือสร้างแรงจูงใจที่เป็นผลประโยชน์ทางการเรียนรู้ให้กับผู้ใช้

6. ผู้สอนต้องเป็นผู้ออกแบบการเรียนการสอนและใช้ประโยชน์ของความเป็นเครือข่ายอย่างสูงสุดและเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งความแตกต่างจากการออกแบบสำหรับ โปรแกรมช่วยสอนในการเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลอื่นที่สนับสนุนเนื้อหาหลักที่ผู้สอนสร้างเป็นแนวทางให้ผู้เรียนได้ศึกษา

อย่างไรก็ดี การเรียนการสอนผ่านทางระบบเครือข่ายเป็นเครื่องมือหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อสร้างความเข้าใจ เพิ่มประสบการณ์และพัฒนาทักษะของผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดได้ และสามารถพาตัวเองไปสู่การพัฒนาระบบประเทศต่อไปได้

สรุปและข้อเสนอแนะ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน นักศึกษาของไทยโดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับต่ำ อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ด้านวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมไปถึงการขาดความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนของครู เมื่อพิจารณาการปฏิบัติตนตามลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่ามีระดับต่ำสุดคือมีการเรียนตามตารางเวลาที่กำหนด เมื่อได้รับการมอบหมายงานก็จะดำเนินการให้เสร็จตรงตามเวลา แสดงให้เห็นว่านักเรียนนักศึกษาของไทยนั้นยังไม่สามารถรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองได้ ซึ่งอาจเป็นไปตามบริบทของการเรียนในระบบการศึกษา และวัฒนธรรมของไทยที่มักยึดคำสั่งสอนของครู หรือตามตำราเป็นหลัก ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “E-learning in Thailand: An Analysis and Case Study” ของ Pannee Suanpang & Peter Petocz (2006) ที่พบว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ที่กำหนดให้ผู้เรียนต้องเข้าชั้นเรียน 20-25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมถึงการให้ความสนับสนุนต่อครู ตามธรรมเนียมของไทย โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ยินยอมรับฟังคำสั่งสอนของครูโดยไม่มีข้อคำถามใด ๆ ทำให้เกิดความเคยชินกับการสั่งการ ขาดการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่เมื่อได้มีการทดลองการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้วยการฝึกกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง การประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ฯลฯ ก็ทำให้ระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นมีเพิ่มขึ้น ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ Gieve & Clark (2005) และ Littlewood (2000) ที่พบว่านักศึกษาจากประเทศอาเซียน 8 ประเทศ มีความต้องการที่จะเป็นผู้เรียนแบบกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง และสามารถเรียนรู้ได้แบบอิสระด้วยตนเองได้ เช่นเดียวกับนักศึกษาในประเทศยุโรป การสร้างคู่มือนักศึกษาเพื่อสอนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยมีกิจกรรมการฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง ร่วมกับการเรียนการสอนเนื้อหาทางวิชาการในห้องเรียน และนอกห้องเรียน สามารถเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน นักศึกษาได้สอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้คู่มือของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” ของกาญจนา ชาดตระกูล (2551) ที่พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความสอดคล้องในการใช้ภาษามากขึ้น มีความรู้ด้านคำศัพท์ และสำนวนทางภาษามากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ผลการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน และนักศึกษาของไทย ก็ยังคงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งผู้สอนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน และนักศึกษา สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน ทำให้นักศึกษามีความอยากเรียนรู้มากขึ้น (จินตนา และปิยะนุช, 2553) ดังนั้นอาจารย์จึงควรสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน นักศึกษา เพื่อแปรเปลี่ยนบทบาทสำคัญในการสอนให้มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น เป็นผู้

อำนวยความสะดวก เป็นที่ปรึกษา แนะนำวิธีการเรียนที่เหมาะสม สอนให้รู้จักประเมินความสามารถ และความสำเร็จของตนเองได้ (Benson & Voller, 1997 and Nunan, 1997) ซึ่งนับเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย และการพัฒนาการเรียนการสอนในภาควิชาอื่นๆ ในสถานการณ์การเรียนรู้ของสังคมไทยต่อไป สำหรับข้อเสนอแนะนั้นคณะผู้เขียน ขอทำการนำเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนดังรายชื่อตามลำดับต่อไปนี้

1. ควรมีการสอนวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองควบคู่ กับการเรียนการสอนในเนื้อหาวิชาปกติ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิตได้
2. ผู้สอนควรมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้แนะแนวทางในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่เปิดโอกาสให้กับผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น
3. ควรมีการศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ด้วยตนเองต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*, กรุงเทพมหานคร พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)
- กระทรวงศึกษาธิการ (2551). *หลักสูตรแกนกลางในการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ
- กาญจนา ชาตตระกูล. (2551). การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. *วารสารวิจัย มสค 4*(2), 1-18.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2543). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง. (2555). *การพัฒนาสื่อนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊ค.
- จินตนา ดันสุวรรณนนท์ และ ปิยะนุช เพ็ชรรัตน์พิมล. (2553). ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. *วารสารวิจัย มสค 6*(1), 32-41.
- ใจทิพย์ ณ สงขลา. (2542). การสอนผ่านเครือข่ายเวปไซด์ ไซด์ เวบ, *วารสารครุศาสตร์*, 27(3), 18-28.
- ทิสนา แจมณี. (2540). *การเกิดและการสอนเพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.
- ทิสนา แจมณี, พิมพันธ์ เฉชะคุปต์, ศิริชัย กาญจนวาสิ, ศรีนทร วิฑะสิรินันท์ และนวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์. *โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน การปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวคิด 5 ทฤษฎี* สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี 2541.
- ธงทอง จันทรางศุ. (2552). *ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552 - 2561)*. กรุงเทพฯ: ฟริกหวานกราฟฟิค.

- มนสิข สิทธิสมบุรณ์. (2558). การพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2561, จาก http://office.nu.ac.th/edu_teach/ASS/Download/vchk-การพัฒนานวัตกรรมการ-มนสิข.pdf.
- วรนุช ปัญจะวัตร. (2549). การสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่มีต่อศูนย์การเรียนรู้ภาษาแบบพึ่งพาตนเอง. รายงานผลการวิจัย ศูนย์การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองสังกัดสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิชุดา รัตนพิเยร. (2542). การเรียนการสอนผ่านเว็บ: ทางเลือกใหม่ของเทคโนโลยีการศึกษาไทย. วารสารครูศาสตร์. (มีนาคม-มิถุนายน 2542), 29-35.
- สมคิด อิสระวัฒน์ (2542) รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูเด็กของคนไทยซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง, กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์. (2553). สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2548). รวบรวมบทความแนวคิดทางอ้างอิงศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ในทบุรี. พี เอสพีเน็ต
- แสงเดือน เจริญนิม. (2555). ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อนเนก เพิ่มวงศ์เสนีย์ (2555). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ, กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- Alhmali, J. (2007). *Student attitudes in the context of the curriculum in Libyan education in middle and highschool*. PhD Thesis, University of Glasgow.
- Balc,ikanli, C. (2010). Learner autonomy in language learning: Student teachers' beliefs. *Australian Journal of Teacher Education*, 35(1), 90-103
- Benson, P. & Voller, P. (1997). *Autonomy and Independence in Language Learning*. London: Longman.
- Benson, P. (2001). *Teaching and Researching Autonomy in Language Learning*. England: Longman.
- Dickinson, L. (1987). *Self instruction in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Eysenck, H.J. (1979). *The structure and measurement of intelligence*. Berlin: New York: Springer-Verlag.
- Gieve, S. & Clark, R. (2005). The Chinese approach to learning: Cultural trait or situation response?. *System*, 33 (2), 261-276.
- Ho, J., & Crookall, D. (1995). Breaking with Chinese cultural traditions: Learner Autonomy in English Language Teaching. *System*, 23(4), 235-243.
- Holec, H. (1981). *Autonomy in foreign language learning*. Oxford: Pergamon Investopedia. (2013). Pvalue. Retrieved May 20, 2518, From: <https://www.investopedia.com/terms/p/p-value.asp>.
- Knowles, Malcolm S. (1975). *Self-Directed Learning : A guide for learners and teachers*. Chicago: Association Press.
- Kurtz, L. M. (2012). *Learning from Twenty-first Century Second Language Learners: A Case Study in Smartphone Use of Language Learners (Master thesis)*. Retrieved May 17, 2018, From <http://lib.dr.iastate.edu>.
- Littlewood, W. (2000). Do Asian Students Really Want to Listen and Obey?. *ELT Journal*, 54(1), 31-36.
- Littlemore, J. (2001). Learner Autonomy, Self-instruction and New Technologies in Language Learning: Current

- Theory and Practice in Higher Education. In A. Chambers & G. Davis (Eds.), *ICT and Language Learning: A European Perspective* (pp. 39-52). Amsterdam: Swets & Zeitlinger Publishers.
- Little, D. (1999). Learner Autonomy is More Than a Western Cultural Construct. In S. Cotterall & D. Crabbe (Eds.), *Learner Autonomy in Language Learning: Defining the Field and Effecting Change* (pp. 11-18). Frankfurt am Main: Peter Lang GmbH.
- Little, D. (2001). Learner Autonomy and the Challenge of Tandem Language Learning via the Internet. In A. Chambers & G. Davis (Eds.), *ICT and Language Learning: A European Perspective* (pp. 29-38). Amsterdam: Swets & Zeitlinger Publishers.
- Macaro, E. (1997). *Target language, collaborative learning and autonomy*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Montano, D. E. & Kasprzyk, D. (2008). Theory of reasoned action, theory of planned behavior, and the integrated behavioral model. In K. Glanz, B. Rimer & K. Viswanath (Eds.), *Health behavior and health education: Theory, research and practice*. San Francisco, CA: Jossey-Bass, 67 - 96.
- Matsuda, A. (2000). *Japanese attitudes towards English: A case study of high school students*. (Unpublished doctoral dissertation, purdue University).
- Nunan, D. (1997). Design and Adapting Materials to Encourage Learner Autonomy. In P. Benson & P. Voller (Eds.), *Autonomy & Independence in Language Learning*. New York: Longman.
- Oxford, R.L. (1990). Language learning strategies and beyond: A look at strategies in the context of styles. In S.S. Magnan (Ed). *Shifting the instructional focus to the learner: Northeast Conference on the Teaching of Foreign Languages*.
- Rubin, J. (1975). What the 'good language learner' can teach us, *TESOL Quarterly*, 9, 41-51.
- Sanprasert, N. (2010). The Application of a Course Management System to Enhance Autonomy in Learning English as a Foreign Language. *ScienceDirect*, 38, 109-123, doi:10.1016/j.system.2009.12.010
- Suanpang, P. & Petocz, P. (2006). E-Learning in Thailand: An Analysis and Case Study. *International JL on E-Learning*, 3(3) 82-94.
- Tirkef, K. (2011). *The role of a learner-centred approach in language teaching on the development of learner autonomy : A model course design*. Retrieved May 17, 2018, From journal.dogus.edu.tr/index.php/duj/article/download/265/pdf_98.
- Tough, A. (1975). *Adult's caring projects A Fresh Approach to theory and Practice in Adult Learning*, 2nd ed. University Associates (Learning Concepts), San Diego, and Ontario Institute for studies
- Wenden, A.L. (1991). *Learner strategies for learner autonomy*. London: Prentice - Hall international.